

Kyrkorådets ordförande har för ett pastorat undertecknat ett avtal med en präst om att prästens anställning skulle upphöra och att prästen skulle få ett avgångsvederlag. Arbetsdomstolen har funnit att pastoratet varit behörigen företrätt när avtalet träffades samt att avtalet inte är oskäligt. Vidare har domstolen funnit att pastoratet ska betala allmänt skadestånd till prästens arbetstagarorganisation för att inte ha betalat vederlaget sedan rättsverkan enligt 35 § medbestämmandelagen uppkommit.

ARBETSDOMSTOLENDOM
2020-03-04
StockholmDom nr 12/20
Mål nr A 42/19**KÄRANDE**

Kyrkans Akademikerförbund, Östermalmsgatan 68 A, 114 50 Stockholm
Ombud: chefsjuristen Ylva Wåhlin, adress hos förbundet

SVARANDE

1. Svenska kyrkans arbetsgivarorganisation, Box 157, 101 23 Stockholm
2. Köpings pastorat, Stora Kyrkogatan 1, 731 32 Köping
Ombud för båda: arbetsrättsjuristen Pia Wiséen Wernblom, adress hos arbetsgivarorganisationen

SAKEN

fullgörelse av avtal m.m.

Inledning

Mellan Svenska kyrkans arbetsgivarorganisation och Kyrkans Akademikerförbund (förbundet) gäller kollektivavtal. Köpings pastorat är medlem i arbetsgivarorganisationen. D.L. är medlem i förbundet och har varit anställd som komminister hos pastoratet.

Den 14 januari 2019 skrev kyrkorådets ordförande och D.L. under en överenskommelse enligt vilken D.L:s anställning upphörde och pastoratet skulle betala honom ett avgångsvederlag. Tvisten gäller om överenskommelsen är bindande för pastoratet och om pastoratet är skyldigt att betala avgångsvederlaget till D.L. Parterna är även oense om pastoratet är betalningsskyldigt enligt 35 § medbestämmandelagen samt om pastoratet är skyldigt att betala allmänt skadestånd till förbundet för att ha brutit mot den bestämmelsen.

Yrkanden m.m.

Förbundet har yrkat att Arbetsdomstolen ska förplikta pastoratet att

- a) till D.L. betala ekonomiskt skadestånd avseende lön eller annan ersättning med 1 142 035 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen
 - a. på 1 315 177 kr från dagen för delgivning av stämning (den 20 maj 2019) till och med den 23 maj 2019,
 - b. på 1 261 073 kr från den 24 maj 2019 till och med den 24 juni 2019,
 - c. på 1 253 473 kr från den 25 juni 2019 till och med den 24 juli 2019 och
 - d. på 1 142 035 kr från den 25 juli 2019 tills betalning sker, samt
- b) till förbundet betala allmänt skadestånd för brott mot 35 § medbestämmandelagen med 30 000 kr, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för delgivning av stämning (den 20 maj 2019) tills betalning sker.

Arbetsgivarparterna har motsatt sig yrkandena. De har, för det fall Arbetsdomstolen skulle anse att överenskommelsen kan göras gällande, vitsordat det yrkade beloppet avseende ekonomiskt skadestånd. De har inte godtagit något belopp avseende allmänt skadestånd och har gjort gällande att ett eventuellt allmänt skadestånd ska jämkas, i första hand till noll. Arbetsgivarparterna har godtagit den yrkade räntan som skälig i och för sig.

Parterna har yrkat ersättning för rättegångskostnader.

Parterna har till stöd för sin talan anfört i huvudsak följande.

Förbundet

Sammanfattning av grunderna

Pastoratet och D.L. har den 14 och 15 januari 2019 kommit överens om bl.a. att anställningen skulle upphöra och att pastoratet i januari 2019 skulle betala honom ett avgångsvederlag om 1 445 600 kr.

Vid förhandlingen den 14 januari 2019 företrädde pastoratet av tf. kyrkoherden, kyrkorådets ordförande och kyrkorådets vice ordförande. De biträdades av en förhandlare vid arbetsgivarorganisationen, som var varskodd om förhandlingen och stod till arbetsgivaridans förfogande under hela förhandlingen.

Var för sig, eller tillsammans, var företrädarna för pastoratet behöriga att träffa överenskommelsen för pastoratet. Kyrkoherden, kyrkorådets ordförande och kyrkorådets vice ordförande, eller någon av dem, har haft ställningsfullmakt med behörighet att träffa överenskommelsen om avslutande av D.L:s anställning. D.L. har vidare, på grund av omständigheter som härrör från pastoratet, haft en befogad tillit i fråga om företrädarnas behörighet.

I den mån pastoratets företrädare har agerat inom sin behörighet, men gått utöver sin befogenhet, har D.L. varken insett eller bort inse detta.

Överenskommelsen den 14 januari 2019 är inte oskäligen.

Pastoratet är därför skyldigt att betala avgångsvederlaget enligt överenskommelsen.

Under alla förhållanden är pastoratet enligt 35 § medbestämmandelagen skyldigt att betala avgångsvederlaget. Förbundet har genom ett kravbrev den 28 januari 2019 gjort klart att det anser att överenskommelsen är giltig och krävt att pastoratet ska betala vederlaget till D.L. Pastoratet har därefter inte påkallat förhandling omedelbart, vilket enligt gällande kollektivavtal innebär inom sju dagar. Kravet är inte oskäligt.

Pastoratet har fram till sommaren 2019 betalat D.L. vissa belopp. Sedan dessa avräknats återstår det yrkade kapitalbeloppet jämte ränta att betala.

Pastoratet har genom att inte betala hela beloppet brutit mot 35 § medbestämmandelagen och är därför skyldigt att betala allmänt skadestånd till förbundet.

Händelseförloppet

Pastoratet kallade förbundet till förhandlingssammanträde den 14 januari 2019 eftersom det hade för avsikt att stänga av D.L. från arbetet med lön enligt en bestämmelse i Svenska kyrkans avtal. Vid sammanträdet deltog för pastoratet tf. kyrkoherden S.L.H., kyrkorådets ordförande P.F. och kyrkorådets vice ordförande J.P. Från förbundet deltog juristen F.A. och kretsordföranden, tillika fackliga förtroendemannen och regionala skyddsombudet, L.A.E. Förhandlingen avslutades genom att S.L.H. framförde att pastoratet inte längre hade för avsikt att stänga av D.L. från arbetet.

Förbundet väckte vid sammanträdet frågan om det var möjligt att nå en lösning för D.L:s fortsatta anställning i Köpings pastorat. Bakgrunden var att han hade anmälts till domkapitlet för prövning av prästbehörigheten. Pastoratets företrädare var öppna för samtal om en lösning av den uppkomna situationen. De var i och för sig nöjda med D.L:s arbetsinsats, men efter anmälan till domkapitlet torde de ha utgått ifrån att det var svårt för honom att fortsätta sin anställning. Vidare hade biskopen talat negativt om D.L. och uppmanat pastoratet att stänga av honom.

Samtalstonen var under sammanträdet mjuk, saklig, lugn och inriktad på en gemensam lösning för pastoratet och D.L. Förbundet utsatte inte pastoratets företrädare för några hotfulla påtryckningar.

Pastoratet hade under senare delen av sammanträdet tillgång till rådgivning per telefon av förhandlaren E.S. vid arbetsgivarorganisationen.

Hon hade vid ett tillfälle ett enskilt samtal med kyrkorådets ordförande och vice ordförande, vilka fick obegränsat med tid för att samtala med henne. S.L.H. var närvarande och deltog i hela sammanträdet, utom i det enskilda samtalet med E.S. Även pastoratets kanslichef J.K. blev uppringd under mötet.

Pastoratet och förbundet, för D.L., nådde en överenskommelse som innebar bl.a. att anställningen skulle upphöra och att pastoratet skulle betala honom ett avgångsvederlag. Det var E.S. som formulerade och upprättade överenskommelsen, vilken undertecknades för pastoratet av P.F. D.L. anslöt till sammanträdet och undertecknade handlingen. Vid undertecknandet var även F.A., L.A.E., S.L.H., P.F. och J.P. närvarande.

Den 15 januari 2019 träffades ett tilläggsavtal mellan D.L. och pastoratet, företrätt av S.L.H. Samma dag gick S.L.H. ut med information via e-post till personalen om att D.L. avslutat sin anställning. Dagen därpå – den 16 januari 2019 – informerade hon vid ett möte personalen om att D.L:s anställning upphört.

Den 15 januari 2019 gratulerades D.L. till överenskommelsen av J.K., som ansåg att den var bra för D.L. och mindre bra för pastoratet. Samma dag fick D.L. ett arbetsgivarintyg om att hans anställning i pastoratet upphört.

Den 22 januari 2019 fick D.L. en lönespecifikation av pastoratet där hans slutlön och övriga delar av överenskommelserna fanns med.

Sent på kvällen den 22 januari 2019 fick F.A. ett mejl från S.L.H., som angav att de personer som tecknat överenskommelsen med D.L. inte var behöriga och att frågan om deras behörighet skulle tas upp vid ett kyrkorådssammanträde. Samma dag klargjorde F.A. förbundets inställning, nämligen att överenskommelsen hade tillkommit i behörig ordning och att det skulle innebära avtalsbrott om pastoratet inte följde dem.

D.L. fick inte betalt enligt lönespecifikationen på den överenskomna utbetalningsdagen den 26 januari 2019. Det var J.K. som stoppade utbetalningen.

Den 28 januari 2019 skickade förbundet, för D.L., ett kravbrev till pastoratet avseende betalning av avgångsvederlaget. Kravet skickades också till S.L.H., som bekräftade mottagandet samma dag.

Den 4 februari 2018 meddelade S.L.H. företagshälsovården att D.L:s anställning var avslutad.

Pastoratet har inte betalat hela det krävda beloppet. Pastoratet har fram till juni 2019 månadsvis betalat ut vissa belopp till D.L., som han har uppfattat som delbetalningar och har avräknat mot sin fordran på pastoratet.

Förundersökningen lades åter ner under våren 2019. Domkapitlet i Västerås stift förklarade den 25 juni 2019 D.L. obehörig att verka som präst i Svenska kyrkan. Svenska kyrkans överklagandenämnd har den 13 september 2019 undanröjt detta beslut och återförvisat ärendet till domkapitlet.

Överenskommelsen har ingåtts i behörig ordning och är bindande för pastoratet

Kyrkorådet motsvarar styrelsen i ett bolag. Kyrkoherden är ledare för all pastoratets verksamhet. Kyrkorådets ordförande och vice ordförande har, tillsammans med kyrkoherden, det yttersta ansvaret för pastoratets styrning och ledning.

Det är sedvänja i pastoratet att pastoratet som arbetsgivare vid överenskommelser av detta slag företräds av kyrkoherden och/eller kyrkorådets ordförande. Ett flertal avtal om avslutande av anställningar har tidigare träffats på samma sätt mellan pastoratet och förbundet, bl.a. år 2018 avseende en tidigare kyrkoherde. Kyrkorådets ordförande undertecknade den överenskommelsen och pastoratet biträdde vid förhandlingen av D.L. Därutöver deltog kyrkorådets ordförande och vice ordförande samt förbundets ombudsman, diakonen E.H.S.

Enligt pastoratets delegationsordning har kyrkoherden rätt att träffa överenskommelse om avslut av en anställning och i samband därmed reglera den ekonomiska ersättningen. Av ett tillägg som gjorts till delegationsordningen efter den 14 januari 2019 framgår att detta ska ske i samråd med kyrkorådets ordförande. Det överensstämmer med tidigare tillämpning i pastoratet.

Sedvänjan inom Svenska kyrkan är att överenskommelser om avslutande av anställningar görs av företrädare från kyrkorådet, oftast av ordföranden, och kyrkoherden. I annat fall informerar arbetsgivarens företrädare arbetstagarorganisationen och arbetstagaren om att kyrkorådet måste godkänna en muntligt gjord överenskommelse innan den undertecknas av kyrkorådets ordförande och arbetstagaren.

Ingen av pastoratets företrädare, inte heller arbetsgivarorganisationen, har i samband med undertecknandet informerat förbundet eller D.L. om att överenskommelsen skulle behöva godkännas av kyrkorådet.

I stället undertecknades överenskommelsen reservationslöst av kyrkorådets ordförande och D.L.

Pastoratets tre företrädare handlade som om de var behöriga. De har själva utgått från att de var behöriga, och förbundet har haft befogad anledning att utgå från att de var det.

Förbundet och D.L. har utgått från att det av deras ställning, som ytterst ansvariga för pastoratets styrning och ledning, har följt behörighet att rättshandla för pastoratet. Därtill har de haft stöd och rådgivning av E.S. från arbetsgivarorganisationen, som hade haft gott om tid på sig att förbereda sig och var väl informerad om ärendet. Hon är en erfaren och väl meriterad förhandlare vars yrkesutövning innebär bl.a. att träffa överenskommelser med arbetstagare vid avslutande av anställningar.

Även kanslichefen J.K., som har varit anställd i pastoratet i många år och har ansvarat för dess administration, har gett uttryck för att han utgått från att en giltig överenskommelse tecknats.

Pastoratet är betalnings- och skadeståndsskyldigt enligt 35 § medbestämmandelagen

Genom förbundets kravbrev den 28 januari 2019 – med anledning av att pastoratet inte hade betalat enligt lönespecifikationen – uppkom en rättstvist mellan förbundet och pastoratet om lön eller annan ersättning till D.L. Pastoratet har inte påkallat förhandling omedelbart, eller inom sju dagar som anges i det mellan parterna gällande huvudavtalet. Kravet är inte oskäligt, eftersom det följer av avtal som har formulerats, upprättats, godkänts och undertecknats av pastoratets företrädare med biträde av arbetsgivarorganisationen. Pastoratet är därför enligt 35 § medbestämmandelagen skyldigt att betala ersättning enligt kravet.

Pastoratet är gentemot förbundet skyldigt att fullgöra en sådan betalningsskyldighet som följer av 35 § medbestämmandelagen. Genom att vägra att fullgöra denna skyldighet har pastoratet brutit mot medbestämmandelagen, och ska därför betala allmänt skadestånd till förbundet.

Arbetsgivarparterna

Sammanfattning av grunderna

Pastoratet är inte bundet av överenskommelsen, eftersom den inte har tillkommit i behörig ordning.

När överenskommelsen träffades den 14 januari 2019 företrädde pastoratet endast av P.F. och J.P., dvs. kyrkorådets ordförande och kyrkorådets vice ordförande.

Tf. kyrkoherden S.L.H. deltog bara under en del av förhandlingen och intog i övrigt en helt passiv roll. E.S. var inte alls närvarande vid förhandlingen.

P.F. meddelade F.A. att han inte var behörig att träffa överenskommelsen.

Det är kyrkorådet som tecknar pastoratets firma. Det har inte funnits någon delegation eller behörighet i övrigt för kyrkorådets ordförande och vice ordförande att träffa avtal om att avsluta D.L:s anställning. Varken ordföranden eller vice ordföranden har haft ställningsfullmakt att träffa överenskommelsen. D.L. och förbundet har heller inte haft befogad tillit till att pastoratet var behörigen företrätt. De har insett eller bort inse att kyrkorådets ordförande och vice ordförande inte fick träffa avtalet.

D.L. har löpande mottagit lön från pastoratet till dess han blev avskedad av pastoratet den 5 juni 2019. Han har inte protesterat mot löneutbetalningarna och har förstått att pastoratet ansett att något bindande avtal inte kommit till stånd.

Under alla förhållanden är överenskommelsen oskälig och kan därför, enligt 36 § avtalslagen, inte göras gällande mot pastoratet.

Bestämmelsen i 35 § medbestämmandelagen är inte tillämplig på avgångsersättningar i tvistiga överenskommelser. Dessutom är kravet oskäligt. Pastoratet har därför inte brutit mot medbestämmandelagen. Ett eventuellt allmänt skadestånd bör jämkas, i första hand till noll, då situationen måste anses ha varit svårbedömd för pastoratet.

Händelseförloppet

Under hösten 2017 inleddes en förundersökning mot D.L. avseende misshandel. Efter förhandling med förbundet stängde pastoratet av D.L. från arbete den 10 november 2017. Den 10 januari 2018 trädde han åter i arbete, men arbetade hemifrån med bl.a. administration och utförde inga kyrkliga handlingar. Under april–maj 2018 arbetade han på pastoratets kansli.

Under sommaren 2018 lades förundersökningen ner. D.L. arbetade därefter främst i äldreboenden och besökte äldre medlemmar i pastoratet, fortfarande utan att utföra några kyrkliga handlingar.

Under hösten 2018 återupptogs förundersökningen och avsåg då även grov kvinnofridskränkning. Vid ett möte den 11 december 2018 med kyrkorådets ordförande P.F., vice ordförande J.P. och tf. kyrkoherden S.L.H. uppmanade biskopen pastoratet att, med anledning av den återupptagna förundersökningen, på nytt stänga av D.L.

Pastoratet kallade förbundets fackliga förtroendeman L.A.E. till förhandling om avstängning den 20 december 2018. Sammanträdet ställdes in och kom till stånd först den 14 januari 2019.

Vid förhandlingssammanträdet inställde sig på pastoratets sida P.F., J.P. och S.L.H. Från förbundet inställde sig utöver L.A.E. även juristen F.A. vid förbundets kansli i Stockholm. Den senare kom oanmäld, vilket var en överraskning för pastoratet.

F.A. tog genast över mötet genom att tala om att han visste vad som sagts på mötet med biskopen den 11 december 2018 och att han hade inspelningar som han kunde spela upp. Han sade sedan att han inte var i Köping för att förhandla om avstängning utan om ett s.k. utköp av D.L. Han anförde att förhandlingen kunde börja på 32 månadslöner och att pastoratet skulle få ett ”helvete” om det inte gick med på kravet, eftersom han visste att biskopen gått utanför sina befogenheter. Tonen var hotfull. Varken P.F. eller J.P. hade varit med om något liknande och det byggdes upp en obehaglig och hotfull stämning.

Förhandlingen ajournerades och P.F. och J.P. beslöt att gå med på ett utköp, utan att tänka på att de inte hade behörighet att fatta ett sådant beslut. S.L.H. var inte närvarande vid den tidpunkten. Det stämmer inte att förhandlingen avslutades genom att S.L.H. framförde att pastoratet inte längre hade för avsikt att stänga av D.L. från arbetet.

Förhandlaren E.S., som vid behov skulle vara pastoratet behjälplig per telefon, gav inte pastoratet några råd och deltog inte heller på annat sätt i förhandlingen. Först när pastoratet uppgett för henne att det hade träffats en överenskommelse ombads hon upprätta denna i skrift. Hon var inte delaktig i beslutet och det gavs ingen tid för diskussioner.

Kanslichefen J.K. blev uppringd av J.P. och de samtalade över högtalartelefon, vilket gjorde att även P.F. och S.L.H. hörde vad som sades. J.K. försökte avstyra diskussionen om en överenskommelse och sa att det var en kyrkorådsfråga.

P.F. meddelade F.A. att han saknade behörighet att träffa överenskommelsen. Förbundets hårdföra linje medförde att han och J.P. bara ville att förhandlingen skulle avslutas. Han var skärrad och skrev på bara för att få slut på förhandlingen.

Efter förhandlingen avgick P.F. som kyrkorådets ordförande, eftersom han var väl medveten om att han skrivit under en överenskommelse som han saknade behörighet att träffa och då förhandlingen berört honom djupt.

D.L. fick en preliminär lönespecifikation av pastoratets förvaltningsassistent, eftersom han sa sig behöva en sådan för att ansöka om skattejämkning.

J.K. visste den 15 januari 2019 inte om att D.L. och P.F. undertecknat en överenskommelse.

När J.K. fick kännedom om innehållet i överenskommelsen och hur den träffats kontaktade han B.L. (ledamot av kyrkorådet) som ställde sig frågande till förfarandet och om J.K. kunde betala ut avgångsvederlaget. J.K. gick igenom delegationsordningen och fann att överenskommelsen inte tillkommit i behörig ordning. Den stod inte heller i proportion till D.L:s anställningstid och innebar en kraftig avvikelse från pastoratets tidigare träffade överenskommelser. J.P. kallade därefter till ett extra kyrkorådsmöte.

Vad gäller det påstådda tilläggsavtalet så tillmötesgick S.L.H. D.L:s begäran om stödsamtal hos företagshälsovården, eftersom han uppgav sig må dåligt.

Pastoratet har fortsatt att löpande betala ut lön till D.L. Han avskedades i juni 2019.

Överenskommelsen har inte ingåtts i behörig ordning och är inte bindande för pastoratet

Den högsta ledningen i Köpings pastorat är kyrkofullmäktige. Det finns även ett kyrkoråd som består av politiskt engagerade förtroendevalda, vilka väsentligen inte har kunskap i arbetsrättsliga frågor.

Pastoratet hade kallat till en förhandling om avstängning av D.L., vilket var det kyrkorådet hade gett P.F. och J.P. i uppdrag att förhandla om. De hade inte behörighet att träffa en för pastoratet bindande överenskommelse av det aktuella slaget med D.L.

Punkt 7.5.3 i pastoratets delegationsordning – ”Överenskommelse om avslut av anställning” – gäller endast sådana frågor som arbetsbefrielse under uppsägningstiden och enklare praktiska frågor vid uppsägning. (Med PC avses i delegationsordningen personalchef.) Eftersom punkt 7.5 inte innehåller någon delegation i fråga om överenskommelser av den typ som är aktuell i målet, måste sådana överenskommelser träffas eller godkännas av kyrkorådet.

Kanslichefen tecknar pastoratets firma, vid större beslut dock tillsammans med kyrkorådets ordförande och vice ordförande, i enlighet med uttryckliga regler i delegationsordningen.

Det finns inte, vare sig inom pastoratet eller Svenska kyrkan, någon sedvänja att kyrkorådets ordförande och vice ordförande själva, utan särskilt uppdrag, kan fatta beslut om och träffa avtal som det aktuella. Överenskommelsen med D.L. avviker kraftigt från tidigare praxis inom pastoratet.

Den tidigare kyrkoherden sade själv upp sin anställning. Ingen annan kyrkoherde eller komminister har slutat i pastoratet under D.L:s anställningstid.

Förbundet och D.L. kände väl till pastoratets delegationsordning och att beslut måste fattas av kyrkorådet i dess helhet, liksom att förhandlingen skulle avse avstängning. Vidare har P.F. och J.P. själva vid förhandlingen uppgett att de inte var behöriga att träffa överenskommelsen. Förbundet och D.L. har inte kunnat ha befogad tillit till deras behörighet.

Pastoratets företrädare handlade utanför sin behörighet, vilket D.L. och förbundet har insett eller bort inse.

Under alla förhållanden är överenskommelsen ogiltig då den, med hänsyn till dess innehåll, omständigheterna vid dess tillkomst och omständigheterna i övrigt, är oskäligen i den mening som avses i 36 § avtalslagen.

Pastoratet är inte betalnings- eller skadeståndsskyldigt enligt 35 § medbestämmandelagen

Regeln i 35 § medbestämmandelagen är tillämplig på lön eller annan ersättning, övertidsersättning, traktamente, ob-ersättning, uppsägningslön och tantiem m.m. Den är inte tillämplig på ersättning som följer av en tvistig överenskommelse. Det framställda kravet är dessutom oskäligt. Pastoratets underlåtenhet att begära förhandling har därför inte medfört betalningsskyldighet i enlighet med kravet. Att pastoratet inte har verkställt betalning i enlighet med kravet medför inte heller skyldighet att betala allmänt skadestånd till förbundet. Pastoratet kan endast åläggas att betala allmänt skadestånd om det av tredska har underlåtit att fullgöra den betalningsskyldighet som följer av 35 § medbestämmandelagen, vilket inte är fallet.

Utredningen

Målet har avgjorts efter huvudförhandling. På förbundets begäran har förhör hållits med M.M. (styrelseledamot i förbundet), L.A.E. (facklig förtroendeman), Y.W. (chefsjurist vid förbundet) och E.H.S. (ombudsman vid förbundet). På arbetsgivarparternas begäran har förhör hållits med P.F. (ordförande i kyrkorådet), J.P. (vice ordförande i kyrkorådet), B.L. (ledamot i kyrkorådet), J.K. (kanslichef i pastoratet),

S.L.H. (tidigare tf. kyrkoherde), E.S. (förhandlare vid arbetsgivarorganisationen) och P.W. (förhandlare vid arbetsgivarorganisationen).

Parterna har åberopat skriftlig bevisning. Förbundet har även åberopat ljudinspelningar från bl.a. förhandlingen den 14 januari 2019 och ett personalmöte i pastoratet den 16 januari samma år.

Domskäl

Frågeställningarna

Arbetsdomstolen ska ta ställning till om överenskommelsen den 14 januari 2019 har träffats av behöriga företrädare för pastoratet. Om Arbetsdomstolen kommer fram till att så är fallet, ska domstolen pröva om avtalets innehåll, omständigheterna vid dess tillkomst och omständigheterna i övrigt är sådana att överenskommelsen är oskäligen och därför ska lämnas utan avseende enligt 36 § avtalslagen. Om överenskommelsen är bindande, och inte ska lämnas utan avseende, är parterna eniga om att pastoratet ska betala D.L. det yrkade beloppet avseende avgångsvederlag.

Arbetsdomstolen ska också pröva om pastoratet har blivit betalningsskyldigt enligt 35 § medbestämmandelagen och om pastoratet i så fall är skyldigt att betala allmänt skadestånd till förbundet för att inte ha betalat avgångsvederlaget till D.L.

Händelseförloppet

Av utredningen har sammanfattningsvis följande framkommit.

D.L. anställdes i pastoratet 2016. Under 2017 blev han misstänkt för brott och blev därför avstängd från arbetet under tiden den 10 november 2017–den 10 januari 2018. Förundersökningen lades sedermera ner, men återupptogs under hösten 2018. Till följd av detta kallade pastoratet i december 2018 förbundet till förhandling, eftersom pastoratet hade för avsikt att på nytt stänga av D.L.

Förhandlingssammanträdet hölls den 14 januari 2019 och utmynnade i att den omtvistade överenskommelsen undertecknades. Vid sammanträdet var fem personer närvarande. För pastoratet deltog P.F. (kyrkorådets ordförande), J.P. (kyrkorådets vice ordförande) och S.L.H. (tf. kyrkoherde). S.L.H. deltog dock inte i den senare delen av sammanträdet. För förbundet deltog F.A. (jurist) och L.A.E. (facklig förtroendemann).

D.L. anslöt i slutet av sammanträdet för att skriva under avtalet. Därutöver förekom det telefonkontakter med J.K. (kanslichef vid pastoratet) och E.S. (förhandlare vid arbetsgivarorganisationen).

P.F. och J.P. har berättat att det kom som en överraskning att F.A. skulle delta i sammanträdet.

Det var F.A. som i praktiken ledde sammanträdet. Han hade flera invändningar mot pastoratets framställning om avstängning, både i sak och i fråga om att kallelse till förhandlingen inte skett på rätt sätt. Han förklarade att D.L. ville få till stånd en överenskommelse om anställningens upphörande. F.A. framförde vidare att stiftets ledning agerat grovt felaktigt med anledning av brottsmisstankarna mot D.L., bl.a. genom att utöva påtryckningar mot pastoratet om att stänga av D.L. från arbetet. F.A. menade att även pastoratet agerat felaktigt. Han förklarade att det kunde finnas skäl för honom att ”lyfta på luren” och lämna uppgifter till media om de fel som begåtts. Han sa att parterna borde komma fram till en överenskommelse samma dag.

Parterna kom att utväxla bud, varefter det togs en paus i sammanträdet. Under pausen hade F.A. kontakt med D.L., och pastoratets företrädare hade telefonkontakt med J.K. och E.S. Efter pausen enades parterna om en överenskommelse. Överenskommelsen innebar huvudsakligen att D.L:s anställning skulle upphöra mot att han fick ett avgångsvederlag om 1 445 600 kr. Beloppet motsvarade 26 månadslöner, vilket var två månadslöner mer än pastoratets första bud. Överenskommelsen formulerades sedan i skrift av E.S.

Den 15 januari 2019 undertecknade tf. kyrkoherden S.L.H. och D.L. en handling rubricerad ”Bilaga till överenskommelse för D.L.”.

Den 28 januari 2019 skickade förbundet ett kravbrev till pastoratet avseende bl.a. betalning av avgångsvederlaget. Pastoratet har inte påkallat förhandling eller väckt talan i domstol om kravet, och har inte heller betalat hela det krävda beloppet.

Har överenskommelsen träffats av behöriga företrädare för pastoratet?

Allmänt om fullmakt

Enligt 10 § första stycket avtalslagen blir den, som har gett fullmakt åt annan att sluta avtal eller eljest företa rättshandlingar, omedelbart berättigad och förpliktad i förhållande till tredje man genom en rättshandling som fullmäktigen inom fullmaktens gränser företar i fullmaktsgivarens namn.

Fullmakt för någon att sluta avtal eller företa rättshandlingar kan uppkomma på olika sätt.

En fullmakt kan grundas på huvudmannens självständiga meddelande till eller agerande gentemot tredje man, s.k. självständig fullmakt.

I motiven till avtalslagen beskrivs fullmakt som en viljeförklaring riktad till tredje man (NJA II 1915 s. 184). I senare praxis har Högsta domstolen talat om tillsitsgrundad fullmakt (NJA 2014 s. 684 och NJA 2013 s. 659).

Med detta avses att en fullmakt kan uppkomma om huvudmannen skapar befogad tillit hos en tredje man om att huvudmannen företräds av en behörig person i en viss avtalssituation. Vid bedömningen av om den tredje mannens tillit är befogad tas hänsyn till bl.a. vilket slags avtal det rör sig om, vilken verksamhet det gäller, hur vanligt förekommande avtalstypen är och vilka åtaganden avtalet gäller. Även andra förhållanden kan få betydelse för den tredje mannens befogade tillit, t.ex. att den tredje mannen känner till att mellanmannen brukar företa ett visst slags rättshandlingar i förhållande till andra, att förhandlingar har pågått under en längre tid, och att den tredje mannen på grund av särskilda omständigheter har fått skäl att tro att huvudmannen kommer att acceptera en överenskommelse som mellanmannen ingår. Huvudmannens passivitet kan i sådana och även i andra fall få betydelse för vad som är att anse som befogad tillit hos den tredje mannen. De omständigheter som grundar den befogade tilliten ska härröra från eller, med andra ord, ha en tydlig koppling till huvudmannen. Huvudmannen blir inte bunden om det förekommer omständigheter som gör att tredje man inser eller borde inse att mellanmannen inte får företa rättshandlingen (11 § första stycket avtalslagen).

Ett annat sätt på vilket fullmakt kan uppkomma är att någon uppdrar åt någon annan att rättshandla i uppdragsgivarens namn, s.k. uppdragsfullmakt (jfr 18 § avtalslagen). Om uppdragstagaren (fullmäktigen) i enlighet med uppdraget sluter avtal med tredje man i uppdragsgivarens namn, blir avtalet bindande mellan uppdragsgivaren och tredje man. Frågan om uppdragstagaren har fått fullmakt och omfattningen av denna bestäms vid uppdragsfullmakt i första hand av det befogade intryck som uppdragstagaren har fått av uppdragsgivarens agerande.

Som ytterligare ett sätt på vilket fullmakt kan uppkomma kan ställningsfullmakt nämnas. Den som t.ex. i egenskap av anställd i annans tjänst har en ställning med vilken enligt lag eller sedvänja följer viss behörighet att handla på någons vägnar, anses enligt 10 § andra stycket avtalslagen ha fullmakt att företa rättshandlingar som faller inom gränserna för denna behörighet.

Allmänt om behörigheten att företräda pastoratet

Köpings pastorat är en kyrklig samfällighet som ingår i trossamfundet Svenska kyrkan. Verksamhetsändamål och uppgifter för pastorat inom Svenska kyrkan regleras i kyrkoordningen, där det även framgår vilka organ som företräder pastoraten i olika frågor.

Där framgår t.ex. att kyrkorådet är pastoratets styrelse och att det i varje pastorat ska finnas en kyrkoherde som leder verksamheten. Uppdraget som kyrkoherde utövas av den som är anställd som eller vikarierar som kyrkoherde.

Såväl kyrkorådet som kyrkoherden har alltså en på kyrkoordningen grundad behörighet att – inom de ramar som kyrkoordningen sätter – besluta i pastoratets namn. Det råder inte tvist om att kyrkorådet, som pastoratets styrelse, enligt kyrkoordningen är behörigt att träffa avtal med en komminister om att anställningen ska upphöra. Det är även ostridigt att den behörighet som kyrkoordningen ger kyrkoherden inte omfattar att träffa ett sådant avtal. Varken ordförande eller vice ordförande i kyrkorådet synes ha någon på kyrkoordningen grundad behörighet att självständigt företräda pastoratet; i vart fall har det inte gjorts gällande i målet.

Utöver den behörighet att företräda pastoratet som kyrkoordningen ger t.ex. kyrkorådet och kyrkoherden (organbehörighet) kan pastoratet delegera beslutanderätt till särskilda organ, befattningar eller personer. Detta sker ofta genom en generell delegationsordning, men kan också ske genom beslut i särskilda fall. Som berörs nedan har det framkommit att delegation i praktiken även sker på mer formlost sätt.

Vid sidan av den behörighet som följer av kyrkoordningen får behörigheten att i pastoratets namn företa rättshandlingar på förmögenhetsrättens område bedömas enligt de allmänna fullmaktsreglerna. En delegationsordning kan fungera som en uppdragsfullmakt som ger beslutsfattaren fog för uppfattningen att han eller hon har fullmakt att rättshandla i pastoratets namn. Delegationsordningen kan också – beroende på de närmare omständigheterna – grunda en självständig fullmakt som ger tredje man befogad tillit till att befattningshavaren är behörig att företräda pastoratet. Delegationsordningen kan t.ex. ha anslagits på ett sådant sätt att den blivit allmänt tillgänglig, eller genom behörig företrädare för pastoratet ha gjorts tillgänglig för tredje man.

Bedömningen i detta fall

Förbundet har inte gjort gällande att kyrkoherden, kyrkorådets ordförande eller vice ordförande på grund av delegationsordningen har varit behöriga att träffa överenskommelsen med D.L. I stället har förbundet gjort gällande att de haft ställningsfullmakt eller i vart fall att D.L. och F.A. till följd av pastoratets agerande har haft befogad tillit till att pastoratet företräddes av behöriga personer när avtalet ingicks.

Av förhören med Y.W., M.M., E.H.S. och P.W. samt av den skriftliga bevisningen framgår följande. Mellan å ena sidan förbundet och å andra sidan församlingar, pastorat och andra delar av Svenska kyrkan hålls det regelbundet fackliga förhandlingar.

Det är vanligt att förhandlingarna avser s.k. avslutsavtal, dvs. avtal mellan arbetsgivare och arbetstagare om att en anställning ska upphöra mot att arbetsgivaren betalar ett avgångsvederlag. I målet har ett tiotal sådana skriftliga avtal åberopats. Det vanligaste tycks vara att arbetsgiversidan tar initiativ till förhandlingar om avslutsavtal. När det gäller en komminister företräds församlingen eller pastoratet normalt av kyrkoherden och/eller ordföranden i kyrkorådet.

Även vice ordföranden eller någon annan ledamot av kyrkorådet kan vara närvarande. Det förekommer också att kyrkorådets arbetsutskott eller hela kyrkorådet deltar. Arbetsgiversidan biträds normalt av arbetsgivarorganisationen. Arbetsgivarföreträdarna förankrar regelmässigt beslut om att inleda förhandlingar om avslutsavtal med kyrkorådet eller med ett arbetsutskott. Detta kan ske genom ett formellt beslut av kyrkorådet, men det tycks vara vanligare att förankringen sker mer formlost. Arbetsgivarparterna har uppgett att ett skäl till att inget formellt beslut fattas och protokollförs är att detta då skulle bli offentligt. Såvitt framkommit förekommer det inte att arbetsgivarparterna vid förhandlingen visar upp dokumentation som anger på vilken grund de är behöriga. Inte heller förekommer det att sådan information efterfrågas av förbundet eller arbetsgivarorganisationen. Däremot förekommer det att en överenskommelse villkoras av att den ska godkännas av kyrkorådet eller motsvarande. Det har såvitt framkommit aldrig tidigare hänt att ett avslutsavtal ifrågasatts på den grunden att det inte skulle vara träffat av behöriga företrädare för arbetsgivaren.

År 2018 ingick pastoratet ett avslutsavtal med den dåvarande kyrkoherden. Enligt vad P.F. har uppgett fanns det då i kyrkorådet acceptans för, och rådde konsensus om, att ett sådant avtal skulle ingås. Avtalet skrevs för pastoratets del under av P.F. i egenskap av kyrkorådets ordförande. D.L. deltog på arbetsgiversidan i förhandlingen.

Y.W. har som vittne uppgett att hon och F.A. – då anställda hos arbetsgivarorganisationen – var i Köping redan i april 2018 för informella diskussioner med kyrkorådets ordförande och kanslichefen om att eventuellt köpa ut D.L. Den möjligheten hade alltså övervägts tidigare.

Vid sammanträdet den 14 januari 2019 deltog kyrkoherden samt ordföranden och vice ordföranden i kyrkorådet. Ordföranden skrev under avtalet. Kyrkoherden skrev dagen därpå under ett tilläggsavtal.

Kanslichefen J.K. kontaktades per telefon under sammanträdet och framförde till pastoratets företrädare att inget avtal borde träffas vid sammanträdet, utan att frågan först borde förankras i kyrkorådet.

Även E.S., som är förhandlare vid arbetsgivarorganisationen, kontaktades och gav uttryck för samma uppfattning. Varken J.K. eller E.S. sade dock något om att de närvarande arbetsgivarrepresentanterna inte skulle vara behöriga att träffa ett bindande avtal. I vart fall F.A. kände till att det förekom telefonkontakter med J.K. eller E.S. E.S. formulerade den

överenskommelse som sedan undertecknades. Dagen efter gratulerades D.L. av J.K. till en för honom bra överenskommelse, samtidigt som J.K. gav uttryck för att arbetsgivaren hade gjort en dålig förhandling.

Av en ljudinspelning från ett personalmöte den 16 januari 2019 framgår att J.K. ansåg att det fanns en viss öppning för att riva upp överenskommelsen. Hans argument för detta gick ut på att pastoratets företrädare vid förhandlingen hade blivit överrumplade och lurade. Inspelningen ger inte stöd för att han i det skedet gav uttryck för att pastoratets företrädare inte skulle ha varit behöriga att träffa överenskommelsen. J.K. tycks ha uppmärksamats på frågan om pastoratet varit behörigen representerat först därefter, i ett samtal med ledamoten i kyrkorådet B.L.

J.P. har i förhör berättat att P.F. vid förhandlingen har nämnt något om behörighet. P.F. själv har sagt att det kan ha varit så. L.A.E. har däremot inget minne av att frågan berördes. Arbetsdomstolen kan konstatera att uppgifterna om vad som sagts i denna del är vaga. Det framgår t.ex. inte om P.F. har yttrat något ifrågasättande av om han kunde träffa ett bindande avtal, eller om det snarare avsåg att det fanns skäl att samråda med kyrkorådet innan avtal träffades. Att varken J.P. eller P.F. tog upp behörighetsfrågan med J.K. eller E.S. talar emot att de under förhandlingssammanträdet skulle ha väckt frågan om de var behöriga att träffa ett för pastoratet bindande avtal. Att P.F. skrev under avtalet talar också för att behörighetsfrågan inte hade tagits upp.

Sammantaget ger utredningen starkt stöd för att såväl P.F. och J.P. som J.K. och E.S. visserligen var tveksamma till om det var lämpligt att träffa överenskommelsen utan att först stämma av med kyrkorådet, men att ingen av dem i samband med att överenskommelsen ingicks hade någon annan uppfattning än att den var bindande för pastoratet.

Arbetsgivarparterna har anfört att pastoratets företrädare enligt delegationsordningen inte var behöriga att träffa överenskommelsen och att D.L. var i ond tro om deras bristande behörighet. Arbetsgivarparterna har anfört att skrivningen om ”överenskommelse om avslut av anställning” i delegationsordning bara avser frågor som arbetsbefrielse under uppsägningstiden och enklare praktiska frågor vid uppsägning. De har även framhållit att förbundet och D.L. väl kände till delegationsordningen och att beslut måste fattas av kyrkorådet i dess helhet.

Punkt 7.5 i pastoratets delegationsordning har rubriken ”Avslutande av tjänster/disciplinpåföljd”. Av punkt 7.5.3 framgår att ”överenskommelse om avslut av anställning” delegerats till kyrkoherden. I en kommentar till bestämmelsen anges: ”Samråd med [personalchef], berörd chef och KR:s ordf. Inkl ev ekonomiska konsekvenser”.

Enligt Arbetsdomstolens mening ger delegationsordningens lydelse inget stöd för att ”överenskommelse om avslut av anställning” skulle ha den mycket begränsade innebörd som arbetsgivarparterna har gjort gällande.

En så snäv tolkning av begreppet förefaller vidare inte vara förenlig med att kyrkoherdens beslut att träffa avtal ska föregås av samråd med flera personer, bl.a. kyrkorådets ordförande. Arbetsdomstolen noterar vidare att beslut om att bevilja förkortad uppsägningstid – vilket skulle kunna vara en enklare praktisk fråga vid uppsägning – regleras i en särskild punkt i delegationsordningen. Arbetsdomstolens slutsats är att delegationsordningen kan ge läsaren fog för uppfattningen att kyrkoherden är behörig att träffa avtal om avslutande av anställning, inklusive ekonomiska konsekvenser som t.ex. avgångsvederlag, efter samråd med personalchef, berörd chef och kyrkorådets ordförande. Arbetsgivarparterna har i målet uppgivit att personalchef motsvaras av kanslichef.

Mot denna bakgrund gör Arbetsdomstolen följande bedömning. Det vanliga mellan förbundet, arbetsgivarorganisationen och Svenska kyrkans olika delar är att avslutsavtal med arbetstagare träffas efter förhandlingar, där arbetsgivarsidan företräds av kyrkoherden och/eller kyrkorådets ordförande som sedan för det aktuella pastoratet undertecknar avslutssavtalet. Så har skett tidigare i pastoratet och så skedde även i detta fall. En omständighet som talar mot att D.L. och F.A. haft befogad tillit till de närvarande arbetsgivarrepresentanternas behörighet att träffa avslutsavtal är att förhandlingen inte kom till stånd för att träffa ett sådant avtal, utan var avsedd att gälla avstängning av D.L. Arbetstagsidan har därför inte haft fog för att uppfatta att arbetsgivarens representanter, redan genom att arbetsgivaren hade valt att låta sig representeras av dem vid förhandlingen, var behöriga att träffa ett avslutsavtal (jfr t.ex. AD 1977 nr 62 och AD 1978 nr 72). Å andra sidan hade det inom pastoratet redan tidigare diskuterats att köpa ut D.L. med anledning av samma problematik som nu var aktuell. Till detta kommer att pastoratets delegationsordning, som åtminstone D.L. måste ha läst i sin egenskap av komminister, gav läsaren intrycket att kyrkoherden var behörig att efter samråd med bl.a. kyrkorådets ordförande träffa avtal om avslut av anställning, inklusive eventuella ekonomiska konsekvenser av detta. Kyrkoherden måste i vart fall genom tilläggsavtalet anses ha godkänt överenskommelsen och både kyrkorådets ordförande och kanslichefen (personalchefen) var involverade i förhandlingen.

Vidare har varken kyrkoherden, kyrkorådets ordförande och vice ordförande, kanslichefen eller arbetsgivarorganisationens förhandlare i samband med förhandlingen uppgivit att behörighet saknades eller begärt att avtalet skulle villkoras av kyrkorådets godkännande. Arbetsdomstolen finner därför att D.L. och F.A. haft befogad tillit till att pastoratet företrädades av en behörig person, när kyrkorådets ordförande undertecknade överenskommelsen.

Att D.L. utan att reagera har mottagit månatliga löneutbetalningar från pastoratet innebär inte att han godtagit att överenskommelsen den 14 januari 2019 inte är bindande.

Överenskommelsen är därmed i och för sig bindande för pastoratet.

Är överenskommelsen oskäligen?

Arbetsgivarparterna har anfört att överenskommelsen är oskäligen med hänsyn till dess innehåll, omständigheterna vid dess tillkomst och omständigheterna i övrigt.

Av utredningen i Arbetsdomstolen framgår att avgångsvederlag vid avslutsavtal inom Svenska kyrkan i vissa fall uppgått till högre belopp än motsvarande 24 månadslöner. I andra fall har det varit fråga om betydligt lägre belopp. Vilken överenskommelse som träffas beror naturligtvis på omständigheterna i det enskilda fallet. Pastoratet stod vid förhandlingen inför att ännu en gång stänga av D.L. med bibehållen lön på grund av misstankar om brott. Samtidigt fanns det en oro för att brottsmisstankarna kunde medföra negativ publicitet, och det hade informellt uttryckts från stiftsledningen att D.L. inte var lämplig som präst helt oavsett vad förundersökningen utmynnade i. I denna situation hade pastoratet såväl verksamhetsmässiga som ekonomiska skäl att avsluta D.L:s anställning. Mot den bakgrunden framstår överenskommelsens innehåll i sig inte som oskäligt mot pastoratet.

Vad gäller omständigheterna vid avtalets ingående gör Arbetsdomstolen följande bedömning. Det finns inte skäl att ifrågasätta att pastoratets företrädare blev överraskade och kände sig överrumplade av att F.A. dök upp vid förhandlingen och väckte frågan om att träffa ett avslutsavtal. F.A:s uppträdande vid förhandlingen måste karaktäriseras som påstridigt och ihärdigt, men kan av inspelningen från förhandlingen att döma inte uppfattas som hotfullt. Att han uttryckte att han kunde gå till pressen med uppgifter om de fel som stiftets ledning och pastorat, enligt honom, begått i sin behandling av D.L., innebar inget rättsstridigt tvång eller annars något otillbörligt. Att F.A. har agerat på ett sätt som varit ägnat att minska det ömsesidiga förtroendet mellan parterna, och därmed försvåra framtida samförståndslösningar, är inte tillräckligt för att den träffade överenskommelsen ska vara oskäligen.

Vid förhandlingen har pastoratet företrätt av såväl kyrkoherden som kyrkorådets ordförande och vice ordförande, vilka tillhör pastoratets främsta företrädare.

Innan överenskommelsen tecknades har de rådgjort i enrum via telefon med både kanslichefen, som har stor erfarenhet som arbetsgivarföreträdare, och en förhandlare vid arbetsgivarorganisationen. Det har inte framkommit något som hindrat pastoratets företrädare från att begära att förhandlingen skulle ajourneras eller att överenskommelsen skulle villkoras av att den godkändes av kyrkorådet. Sammantaget medför det som förekommit vid förhandlingen inte att överenskommelsen är oskälig.

Det har inte heller i övrigt framkommit något som innebär att överenskommelsen ska anses oskälig och den ska därför inte lämnas utan avseende med stöd av 36 § avtalslagen. Pastoratet är därför skyldigt att betala avgångsvederlaget till D.L., med avdrag för de belopp han redan fått. Beloppet och räntan har vitsordats av arbetsgivarparterna.

Ska 35 § medbestämmandelagen tillämpas på avgångsvederlaget?

Enligt 35 § medbestämmandelagen är en arbetsgivare, som är bunden av samma kollektivavtal som en arbetstagarorganisation, skyldig att omedelbart påkalla förhandling om det uppstår en rättstvist mellan arbetsgivaren och organisationen om lön eller annan ersättning till en medlem i organisationen. Om arbetsgivaren underlåter att påkalla förhandling, är arbetsgivaren skyldig att betala det omtvistade beloppet, om kravet inte är oskäligt. Om arbetsgivaren, sedan betalningsskyldighet enligt 35 § medbestämmandelagen uppkommit, inte betalar beloppet till arbetstagaren kan arbetsgivaren bli skyldig att betala allmänt skadestånd till arbetstagarorganisationen (se t.ex. AD 1986 nr 61).

Arbetsdomstolen gör i denna del följande bedömning. Ett krav på betalning av avgångsvederlag avser sådan lön eller annan ersättning som omfattas av 35 § medbestämmandelagen. Sedan kyrkorådet beslutat att inte betala ut avgångsvederlaget har förbundet klart och tydligt framställt krav på betalning grundat på avtal. Härigenom har det uppkommit en rättstvist om lön eller annan ersättning till en medlem i förbundet. Pastoratet har inte påkallat förhandling i tvisten. Kravet är, som Arbetsdomstolen redan funnit, inte oskäligt.

Pastoratet har därför enligt 35 § medbestämmandelagen varit skyldigt att betala avgångsvederlaget. Pastoratet har inte betalat beloppet, och det har inte berott på bristande betalningsförmåga (jfr AD 1982 nr 156).

Vid detta förhållande ska pastoratet betala ett allmänt skadestånd till förbundet, vilket skäligen bör bestämmas till 15 000 kr, och ränta på beloppet. Det finns inte skäl för jämkning.

Sammanfattning och rättegångskostnader

Arbetsdomstolen har funnit att överenskommelsen den 14 januari 2019 är bindande för pastoratet och att pastoratet därför är skyldigt att betala det yrkade beloppet till D.L.

Arbetsdomstolen har även funnit att pastoratet ska betala allmänt skadestånd med 15 000 kr till förbundet för att ha brutit mot 35 § medbestämmandelagen.

Förbundet har i allt väsentligt vunnit målet och ska därför tillerkännas full ersättning för sina rättegångskostnader, i den mån de har varit skäligen påkallade. Förbundet har begärt ersättning med bl.a. 352 500 kr avseende 141 timmars arbete. Arbetsdomstolen anser, med beaktande av målets art och omfattning, att denna kostnad är alltför hög. Att arbetsgivarparterna för egen del har begärt en ännu högre ersättning förändrar inte denna bedömning. Enligt Arbetsdomstolens mening är 300 000 kr skälig ersättning för förbundets nuvarande och tidigare ombuds arbete. I övriga delar framstår förbundets anspråk som skäliga.

Domslut

1. Arbetsdomstolen förpliktar Köpings pastorat att till D.L. betala 1 142 035 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen
 - a. på 1 315 177 kr från den 20 maj 2019 till och med den 23 maj 2019,
 - b. på 1 261 073 kr från den 24 maj 2019 till och med den 24 juni 2019,
 - c. på 1 253 473 kr från den 25 juni 2019 till och med den 24 juli 2019 och
 - d. på 1 142 035 kr från den 25 juli 2019 tills betalning sker.
2. Arbetsdomstolen förpliktar Köpings pastorat att till Kyrkans Akademikerförbund betala 15 000 kr jämte ränta enligt 6 § räntelagen från den 20 maj 2019 tills betalning sker.

3. Arbetsdomstolen förpliktar Svenska kyrkans arbetsgivarorganisation och Köpings pastorat att med hälften vardera ersätta Kyrkans Akademikerförbund för rättegångskostnader med 317 640 kr, varav 300 000 kr avser ombudsarvode, jämte ränta enligt 6 § räntelagen från dagen för denna dom till dess betalning sker.

Ledamöter: Jonas Malmberg, Dag Ekman, Kerstin G Andersson, Åsa Kjellberg Kahn, Göran Söderlöf, Håkan Löfgren och Lars Hallenberg.
Enhälligt.

Rättssekreterare: Jonas Eklund